

Arrest

nr. 216 998 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij tevens op heterdaad betrapt voor zwartwerk.

Op 30 november 2017 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Verzoeker dient op 4 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2018 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 29 januari 2018 met arrest nr. 198 815. In het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing wordt de afstand vastgesteld op 20 maart 2018 met arrest nr. 201 329.

Op 30 november 2017 werd tevens beslist tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13^{sexies}). Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. H.

voornaam : M. I. A.

geboortedatum : 15.06.1979

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV BG.55.L6.018764/2017 van de politie zone van PZ OOSTENDE.)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert verzoeker in een enig middel enkel nog de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Het enig middel luidt:

“II. IN RECHTE

II.1. IN HOOFDORDE: Eerste Middel:

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

II.1.1. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.2. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij op illegale wijze op het grondgebied zou verblijven en hier op illegale wijze zou werken. Deze feiten worden betwist door verzoekende partij. Zij werd ook nooit veroordeeld voor dergelijke feiten. Een louter PV vorm geen bewijs van illegaal werk van verzoekende partij.

Zij was immers aanwezig in de winkel van haar broer, doch zij was er niet aan het werken. Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Bovendien diende verzoekende partij een asielaanvraag in in België, en werd zij ondertussen gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het betreft een eerste asielaanvraag van verzoekende partij. Haar dossier werd ook overgemaakt naar het CGVS voor verder onderzoek ten gronde.

Een inreisverbod is uiteraard onverenigbaar met een hangende asielprocedure die verzoekende partij het recht geeft om zich (tijdelijk) weldegelijk op het grondgebied te bevinden.

Had verwerende partij verzoekende partij gehoord, kon verzoekende partij haar grieven uiteenzetten en verwerende partij duidelijk maken dat zij vreest voor haar leven in Irak en asiel wenste aan te vragen in België.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Verwerende partij heeft nagelaten dat te doen, en ging - zonder enig onderzoek van het dossier - over tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

Door louter de illegale status van verzoekende partij te vermelden zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden en situatie van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen (van de duur) van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de concrete aspecten in het dossier van verzoekende partij.

II.1.3 Tenslotte stelt verwerende partij dat er een PV zou zijn opgemaakt voor zwart werk.

Verzoekende partij betwist dit met klem. Zij was aanwezig in de winkel van haar broer op het ogenblik dat de politie binnenkwam. Zij was er echter niet aan het werken. Men had hier echter geen oor naar, vroeg enkel identificatie en verblijfsdocumenten. Toen verzoekende partij dat niet kon voorleggen, werd zij opgepakt, in het gesloten centrum gestoken en werd haar een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Verzoekende partij merkt op dat zij nooit vervolgd of veroordeeld is geweest voor enig crimineel feit.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet zou ingaan op de motieven van dit inreisverbod, doch dat deed en doet zij hierboven aldus wel.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, kreeg zij hoegenaamd niet de mogelijkheid om de omstandigheden, eigen aan haar geval zoals hierboven gemeld, aan de verwerende partij over te maken.

De verwerende partij heeft aldus haar eigen conclusies getrokken zonder de verzoekende partij effectief te horen en aldus haar eigen werkelijkheid gecreëerd. Dit is onaanvaardbaar! Dit is a fortiori het geval omdat de verwerende partij direct besliste om de maximumtermijn op te leggen!

Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

II.1.4. Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat een inreisverbod in casu verantwoord zou zijn, dan meent verzoekende partij dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar bijzonder disproportioneel is.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. De verwerende partij betwist dit in haar nota met opmerkingen en start dan een steriele discussie -tegen de letterlijke bewoordingen van de wet in- om duidelijk te maken dat zij haar inziens toch de verplichting heeft een inreisverbod op te leggen. Deze discussie is steriel aangezien de verwerende partij niet zo goed een inreisverbod van 1 minuut had kunnen opleggen. De echte schade vloeit aldus voort uit de duur van het inreisverbod.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Zeker gezien ook het feit dat verzoekende partij familie heeft in België - haar broer - en niet terug kan keren naar Irak omwille van haar voor haar leven.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1. 5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een mime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.7. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.4. Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

2.5. Verzoeker houdt staande dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke omstandigheden, opgelegd door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat dit artikel de verwerende partij niet verplicht een inreisverbod op te leggen en al zeker niet voor een duur van drie jaar. Door louter naar de wettelijke mogelijkheid te verwijzen, verduidelijkt de verwerende partij waarom zij een dergelijke maatregel neemt met een dusdanig ernstige impact. De verzoeker meent dat de duur *quasi* automatisch op drie jaar werd bepaald en betwist dat hij illegaal verbleef in België en illegaal alhier werkte. Hij is nooit veroordeeld en een proces-verbaal is geen afdoende bewijs. De duur van het bestreden inreisverbod is onzorgvuldig bepaald, terwijl hij inmiddels in België een asielaanvraag indiende. Een lopende asielaanvraag is onverenigbaar met een opgelegd inreisverbod. Had hij gehoord geweest, kon hij zijn grieven uiteenzetten en was duidelijk gemaakt dat hij vreest voor zijn leven in Irak en in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen.

2.6. Deze redenering kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk waarom het nodig is een inreisverbod op te leggen ten belope van drie jaar. De bestreden beslissing wijst erop dat in het gegeven bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien, wat duidelijk blijkt nu de andere mogelijkheid, geboden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, “*een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*” werd doorschraapt. De bestreden beslissing verwijst naar de feiten die tonen dat verzoeker betrappt werd op heterdaad voor “*zwartwerk*” en dat hij geacht kan worden de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing verwijst naar het hardnekkig illegaal verblijf, naar het feit dat verzoeker niet poogde een machtiging te verkrijgen om tewerkgesteld te kunnen worden en naar de weigering om aan eerdere bevelen gevolg te geven. Zij wijst op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen zodat de duur van drie jaar proportioneel is. De broer van de verzoeker, die legaal in het land verblijft, vormt geen tegengewicht omdat verzoeker een inbreuk pleegde die de openbare orde schaadt. Dergelijke familieband hoort niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet correct zijn of kennelijk onredelijk.

Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangetroffen in de halalzaak van diens broer, al werkend in de beenhouwerij. Hij werd op heterdaad betrapt. Deze vaststelling van een sociaal controleur van de RVA wordt niet teniet gedaan door een loutere ontkenning van verzoeker. Zijn ontkenning weegt niet op tegen een op heterdaad betrapt misdrijf en vastgesteld door een controleur. Het gegeven of verzoeker inmiddels al dan niet werd vervolgd of zal worden vervolgd door het parket, is niet relevant omdat het een op heterdaad betrapping gaat. Het feit dat hij (nog niet) niet werd veroordeeld voor het plegen van "zwartwerk", doet evenmin afbreuk aan de vaststelling van een controleur. Uit het administratief verslag 'FEDPOL' van 30 november 2017 blijkt dit overduidelijk. De motieven vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt weerlegd dat verzoeker illegaal in het land verbleef. Verzoeker stelt niet juist dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig onderzoek.

2.7. Verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden met zijn specifieke omstandigheden omdat hij niet werd gehoord. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet uitlegt met welke "*specifieke omstandigheden*" geen rekening werd gehouden. De bestreden beslissing onderzoekt zijn familieleven met zijn broer. Verzoeker stelt slechts dat indien hij was gehoord, de verwerende partij had geweten dat hij een asielaanvraag wenst in te dienen en vreest voor zijn leven bij terugkeer naar Irak. Dit gegeven lijkt niet relevant en alleszins achterhaald nu de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2018 definitief is en verzoeker zelfs afstand deed van diens beroep tot nietigverklaring bij de Raad (arrest nr. 201 329). Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend en er werd op definitieve wijze vastgesteld dat Frankrijk de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Vermits verzoeker geen andere bestaande "*specifieke omstandigheden*" aanhaalt, kan het niet horen van verzoeker in dit geval niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is correct: "*Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)*

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 25.07.2017, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 30.11.2017 om 19:46 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden."

2.8. Evenmin volgt de Raad de stelling van verzoeker als hij voorhoudt dat de duur van drie jaar disproportioneel is. Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in dit geval gerechtigd is om een inreisverbod op te leggen, ten minste ten belope van drie jaar. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de duur van het inreisverbod werd gemotiveerd door de vaststelling dat verzoeker betrapte werd op illegaal verblijf en op illegale tewerkstelling. De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk waarom de duur drie jaar moet bedragen en waarom het legaal verblijf van diens broer het proportioneel nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. De motieven zijn kennelijk redelijk. Er werd, integendeel met wat verzoeker stelt, niet op een automatische wijze de duur van het inreisverbod bepaald. Ook met de aanwezigheid in België van diens broer werd rekening gehouden en er is uitgelegd dat verzoeker de openbare orde schaadt. Bovendien werd verwezen naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM waaruit blijkt dat zelfs bij een beschermingswaardig familieleven het recht op eerbieding ervan niet absoluut is.

Opnieuw herhaalt de Raad dat verzoeker niet wordt uitgewezen naar Irak, maar dat op definitieve wijze werd bepaald dat Frankrijk de verantwoordelijke staat is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen.

2.9. Waar verzoeker stelt dat hij de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet begrijpt, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet citeert. Ofwel laat verzoeker na dit citaat te lezen, ofwel gaat hij aan deze vaststelling voorbij. Deze verwijzing is geenszins verkeerd. Het gegeven dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt te kiezen, binnen het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, welke duur van het inreisverbod wordt voorzien, kan in dit geval niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is en correct werd beoordeeld op basis van een juiste feitenvinding in het dossier. De motieven over de duur van het inreisverbod zijn in dit geval afdoende.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat het evenredigheidsbeginsel werd nageleefd. Verzoeker verliest uit het oog dat door het plegen van twee misdrijven (illegaal verblijf en illegale tewerkstelling) hij de openbare orde schaadt. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is. De motieven zijn draagkrachtig.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN